

“Iată stau la ușă și bat. De va auzi cineva glasul Meu și va deschide, voi intra la el, și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20)

Numărul 20 (2014), Duminica a 7-a după Rusalii
(Vindecarea a doi orbi și a unui mut din Capernaum)

Evanghelia: Matei 9, 27-35*

În vremea aceea plecând Iisus de acolo, doi orbi se țineau după El și strigau și ziceau: „Miluiește-ne pe noi, Fiule al lui David!” După ce a intrat în casă, au venit la El orbii și Iisus i-a întrebat: „Credeți că pot să fac Eu aceasta?” Ei I-au zis: „Da, Doamne!” Atunci S'a atins de ochii lor zicând: „Fie vouă după credința voastră!” Și s'au deschis ochii lor. Iar Iisus le-a poruncit cu asprime, zicând: „Luați seama, să nu știe nimeni”. Dar ei, ieșind, L-au vestit în tot ținutul acela.

Și plecând ei, iată au adus la El un om mut, având demon. Și scoțându-i-se demonul, mutul a vorbit. Iar mulțimile se minunau, zicând: „Așa ceva niciodată nu s'a arătat în Israel!” Dar fariseii ziceau: „Cu domnul demonilor îi scoate pe demoni”.

Și Iisus străbătea toate orașele și satele, învățând în sinagogile lor, propovăduind Evanghelia împărăției și vindecând toată boala și toată neputința în popor.

“Dar eu știu că Răscumpărătorul meu este viu și că El, în ziua cea de pe urmă, va ridica iar din pulbere această piele a mea ce se destramă și afară din trupul meu voi vedea pe Dumnezeu. Pe El Îl voi vedea și ochii mei Îl vor privi, nu ai altuia.” (Iov 19, 25-27)

*)Texte preluate din Biblie, (Ediția jubiliară a Sfântului Sinod, 2000, citată pe scurt: Biblia Bartolomeu)

Predică la Duminica a 7-a după Rusalii

IPS Bartolomeu Anania

(...) Dragii mei, Mântuitorul a făcut o minune. Foarte pe scurt: noi credem că minunea este un fapt extraordinar, cutremurător, pe care nu-l poate face decât Dumnezeu. Omul nu poate face minuni decât dacă este sfânt, dar și atunci tot puterea lui Dumnezeu lucrează în el. În fond o minune nu este ceva extraordinar. O minune este reintrarea în normalitate. O minune se face asupra unui om care-i bolnav, care este orb, care este șchiop, care este paralitic, care e într-o suferință, plin de bube, care abia de mai suflă, e pe moarte, și atunci intervine Dumnezeu și face doar o minune. Dar minunea nu face altceva decât să-i restabilească ordinea.

Orice suferință din lume se cheamă în termeni medicali patologie. Că se spune: e un caz patologic, adică este un caz anormal, ieșit din normalitate. Starea normală a omului este sănătatea. Fiindcă așa l-a creat Dumnezeu. Pe Adam și pe Eva i-a făcut oameni sănătoși și întregi și fără boli și care nu aveau în față perspectiva de a se îmbolnăvi. Răul în lume l-a adus omul prin neascultare. Dar nu numai prin neascultare, dar și prin lașitate.

Hai, să ne amintim în treacăt de ce s-a petrecut în Rai cu Adam și Eva. A venit șarpele și le-a arătat fructul oprit. Deși aveau poruncă de la Dumnezeu să nu mănânce din el. Și-au mâncat. Dar când Dumnezeu i-a prins și-i întrebă: *“Tu - îi spune Evei - de ce ai mâncat?”* *“Doamne, șarpele, el m-a, m-a învățat să mănânc.”* Și-l întrebă și pe Adam: *“Dar tu, de ce ai mâncat?”* *“Ea mi-a dat, nevastă-me! Ea m-a îndemnat și-am mâncat.”* Care va să zică, din cavalerismul față de Dânsul spun: *“Am greșit! Am știut porunca Ta ca să nu facem acest lucru, am călcat porunca și prin aceasta noi am păcătuțit, am greșit.”* Nu! Intervine lașitatea să te scuzi. Să dai vina pe altul întotdeauna. Ei bine, asta le-a schimbat soarta și au dat din rău în mai rău.

Odată cu greșeala primilor oameni și cu lașitatea lor - deci două păcate unul după altul - a intrat păcatul în lume și a intrat și suferința. Microbii nu i-a creat Dumnezeu, nici virușii. I-a creat omul, prin om s-au creat. Și-i cultivă și acum. Ați auzit de arma bacteriologică? Pe lângă bomba atomică sunt și alte arme: să arunci o bombă care să răspândească microbi și să secere mii și zeci de mii de oameni, numai prin viruși. Așa încât omul nu are limită când este îndemnat și dispus să facă rău.

De aceea - încă o dată - orice minune care vindecă o suferință este o reintrare în normalitate. Dumnezeu nu vrea să facă din noi îngerii, nu vrea să facă supraoa-

meni. Vrea să redevenim doar oameni! Așa cum ne-a creat El la început! Să fim normali și plini de sănătate. De aceea noi când cerem de la Dumnezeu să ne dea sănătate, nu cerem altceva decât să revenim în normalitate.

O sănătate poate să ți-o dea și doctorii. (...) Ce face doctorul? Decât te vindecă în timp. Cu medicamentele lui, cu exercițiile lui, cu toate metodele lui, te vindecă în timp. În două săptămâni, într-o lună, într-un an, în cinci ani. Dumnezeu nu face așa, le concentrează în timp. Ceea ce face doctorul în real, Dumnezeu face într-o singură secundă. *“Vezi!”*, și orbul vede. *“Ridică-te!”*, și se ridică ologul. *“Lazăre, ieși tu afară!”*, și Lazăr, mort de patru zile iese afară. Care va să zică Dumnezeu nu face altceva decât operează asupra timpului. Ceea ce un doctor poate să facă în timp foarte îndelugat, Dumnezeu face într-o secundă. Și Lazăr a fost om bolnav, altfel nu murea. Ca să redevii om normal dintr-un om anormal nu se spune că ai devenit Dumnezeu sau ai devenit prooroc. Ești pe picioarele tale. Așa trebuie văzut acest lucru.

Însă e important un lucru. Și aceasta trebuie să rețineți în legătură cu cei doi orbi, dar și cu alții. Puterea lui Dumnezeu este aceea care operează minunea. Dar e necesar ca ea să se întâlnească cu credința omului. Nu vindecă Dumnezeu singur. Și nu te vindecă împotriva ta! Dacă tu vrei să-l spui: *“Doamne, nu cred în Tine! Nu ești!”* sau *“Ești rău pentru că datorită Ție m-am îmbolnăvit”*, Dumnezeu nu te vindecă pentru că nu intri în dialog cu Dumnezeu. Practic, i-ai întors spatele lui Dumnezeu. Este important, foarte important ca dorința ta de a te vindeca să se îndrepte spre Dumnezeu cu acel: *“Doamne, miluiește!”* Adică ai milă de mine, pentru că eu, prin mine însumi nu pot face nimic. Tu ești cel care mi-ai dat sănătatea și tot Tu ești Cel care mă vindeci de o boală.

De aceea, de cele mai multe ori, când Domnul înainte de a face minunea îl întreabă pe el, pe cel care îi stă în față: *“Crezi că pot să fac Eu aceasta?”* Și de fiecare dată dă răspunsul: - dacă spune cred – *“Credința ta te-a mântuit”*. Nu spune: *“Eu te-am mântuit, Eu te-am vindecat!”* *“Credința ta s-a întâlnit cu puterea Mea”*. Dacă nu se întâlnesc aceste două puteri, miracolul nu se întâmplă, rămâi mai departe cum ai fost.

De aceea îndemnul meu este când cereți ceva lui Dumnezeu să fie cu credință și credință puternică. Dumnezeu te întreabă fără ca tu să auzi: *“Crezi că pot să fac Eu aceasta?”* Și: *“Cred, Doamne!”*, și Dumnezeu lucrează. (...)

(Sursa: **IPS Bartolomeu Anania**, transcrierea unui fragment al Predicii din Duminica a 7-a după Rusalii, 17 iulie 2007, www.doxologia.ro/video/predici/vindecarea-doi-orbi-unui-mut-din-capernaum)

Vitamine duhovnicești

Pentru o educație corectă sunt necesare trei lucruri: puține cuvinte, multe exemple și multă rugăciune

Mulți tineri au idealuri, dar nu au modele, și sunt vrednici de milă! Acum tinerii nu sunt ajutați să se schimbe în sensul bun, ci să se dezumanizeze. Numele pe care-l scrijelești pe scoarța unui copac se va mări, va crește odată cu el. La fel și inima copilului tău. Ceea ce scrijelești în anii lui de gingășie vei citi în cele ce vor urma.

Primul lucru pe care trebuie să-l învețe un copil este să viețuiască liber, iar calea către libertate începe de la lipsa ei. Mamele nu creează doar prezentul, ci și viitorul copiilor lor. O mare importanță în evoluția duhovnicească a copiilor o are și starea duhovnicească și viața părinților lor.

Pentru o educație creștinească corectă sunt necesare trei lucruri: în primul rând puține cuvinte, în al doilea rând multe exemple și în al treilea rând mai multă rugăciune. Dumnezeu este într-un anumit fel dator să aibă grijă de copii. Copilul este ocrotit de Dumnezeu, de îngerul păzitor și de părinți. Cu cât acesta crește, cu atât părinții se izbesc de responsabilități.

Astăzi lipsește încrederea copiilor în părinți, pentru că lipsește încrederea părinților în Dumnezeu.

Părinții să nu-i certe pe copiii lor, seara, pentru că seara negura nopții le întunecă pe toate și ei pot să cadă în deznădejde. S-o facă ziua, când copiii vor ieși afară, și vor uita, ori de câte ori îi stăpânește amărăciunea.

Dacă fratele mare greșește, vom da dreptate celui mic, fără să-l muștrăm pe cel mare în fața celui mic, ci să discutăm cu el separat, încât să-l facem să înțeleagă greșeala lui. Părinții să-i ajute pe copii lor într-un mod delicat, care cultivă mărinimia în sufletele lor, încât să înțeleagă binele ca necesitate.

Mamele să zorească la rugăciune, nu să-i zorească pe copii. Rugăciunea părinților este cea mai mare moștenire pentru copii. De aceea, copiii să se îngrijească să aibă binecuvântarea lor. Iubește-i pe părinții tăi, ca Dumnezeu să fie cu tine!